Societat | Sílvia Berbís | Actualitzat el 01/01/2021 a les 07:40

Èric Vinaixa: «Si vius amb pors, amb patiment, amb dubtes, si no estimes, t'acabes diluint»

Desgranem les cançons del nou disc del músic miravetà per encetar el 2021

Èric Vinaixa, en una imatge a Barcelona entre accions promocionals del nou disc. | Helena

Amb la que està caient i tenim un músic miravetà, compositor, inquiet, bona gent, que potser ni tan sols amb ànims de portar la contrària ens ve a parlar de "La més bonica història". Així és com Èric Vinaixa ha titulat el seu nou treball després del "Caos a mig camí". Un disc que gira la mirada a les petites coses, molt curós amb allò que vol dir, valent perquè només sent-ho es poden despullar els sentiments a cor obert, i preciosista en la compòsició i els arranjaments. L'escollim per fer la primera entrevista de l'any i encetar el 2021 tan bé com puguem. Si podeu, poseu el disc de fons.

Èric, recollint el fruit d'un treball que està sent rebut diria que amb els braços oberts...
Sí, ja portem unes setmanes de promoció i no estem parant, la qual cosa és molt bona senyal perquè amb els temps que corren i amb notícies que som sempre rares, tràgiques, incertes, que un disc així es face pas entre tota la merderada és per estar orgullós, i a més els mitjans se n'estan fent ressò, els grans els petits... i com que tampoc puc sortir a fer molts concerts, ens dediquem a la promoció que sempre m'agrada.

Honest, és el que dius que vol ser creant, composant. Què és ser honest?
Honest artísticament és expressar el que sents, independentment de les modes, de les tendències, del que cregues que arriba a més gent o menys... si tu et sents d'una manera i ho

vols plasmar artísticament ho has de fer, perquè si no és pur entreteniment i acabes convertint-te en un producte per a música barata d'ascensor. Si tu tens ganes de fer jota aragonesa cantada en anglès, fes-ho i ja està, has de ser honest amb el que sents, i així ets més creïble.

Recordo perfectament el primer cop que vaig sentir "La més bonica història", i malgrat el convit a viure intensament, pesen els somnis i sobretot els records, que formen part del bagatge, naturalment, però vistos ara d'una altra manera. N'hi ha prou en mirar els cops durs de la vida d'una altra manera?
És un bon començament, perquè si no te'n dones compte del que t'ha fet mal, o d'on t'has equivocat, o dels camins que de vegades has agafat de manera incorrecta pensant que serien una cosa i acaben sent-ne una altra, no pots avançar, i si no avances, no evoluciones i si no evoluciones, no creixes. Així que per començar has d'agafar una mica de perspectiva, sobretot la paraula seria perspectiva, per poder anar sortejant obstacles i veient que després dels núvols hi ha sol, sempre.

D'esta cançó n'hem vist un videoclip molt bonic, amb les imatges de les muntanyes de Miravet, el riu, però jo em quedo en un moment que voldria que em descrivissis com va ser, el de tocar el piano a la vora del riu de nit.
Per arribar a aquell instant han de passar moltes coses i això vol dir que en un moment que gravem el vídeo, que estic parlant de fa un mes i mig, no gaire més, quan estàs en plena pandèmia, la gent no es pot reunir, on has d'anar amb mascareta, a més a més aquell dia plovia.... no s'aconseguix crear aquell moment sense l'ajut dels amics, sense la implicació de la gent del poble, i sense tenir aquell meandre mític i fantàstic que tenim davall l'Església Vella. Amb tot això, posar el piano vell de l'Església Vella, carregant-lo entre 6 o 7 en un remolc com van poder, amb sotracs, tot per a que jo pogués seure i gravar. Això no té preu. Això és el que hi ha darrera, i el que hi ha davant és un músic que baixa de les muntanyes, de la solitud, del caos, que travessa la boira, el primer raig de llum, i baixa al poble, al cap de la vila preciós, on et reben amb un somriure, entre ells ma mare -que estava com a extra- i acabes allà en un viatge preciós.

La primera cançó del disc, Girasols, o l'amor romàntic que esclata amb tot l'optimisme i que ens deixa clar que aquí hi ha una ruptura conceptual amb el Caos a mig camí. Què n'esperes de l'amor romàntic i vital? Fins a quin punt et guia la vida?
S'ha escrit tantes vegades sobre l'amor i el desamor... L'amor és, a la vida en general i a les persones en concret, l'autèntic motor. Com deia John Lennon, l'amor és la resposta, i si tu no estimes les coses que fas, la vida és de color gris, si vius amb pors, si vius amb patiment, amb dubtes, que també formen part del camí, però si no estimes, tot té un altre gust i t'acabes diluint. Així que un brindis per l'amor en totes les vessants: amics, parella, pares, fills, projectes, veure simplement unes imatges boniques caminant, amb una posta de sol... has de viure amb entusiasme però sobretot has d'estar en un determinat moment vital per absorbir-ho.

El músic i compositor miravetà Èric Vinaixa. Foto: Helena

Els records, fins i tot els de la infantesa, estan presents en cançons com Som Germans, aprenentatges, ferides de crio, decepcions, que ens marquen allò que serem. Què en queda de l'Eric crio?
Dos cames, dos braços.. (risses). Crec que queda la il·lusió per jugar perquè els que ens dediquem a les feines creatives, que no són feines, simplement ho vius així, som nens que juguem, que tenim un full en blanc i pintem i ens deixem anar. L'Èric petit era un nen molt vital, amb els ulls molt oberts, que sempre estava amb la pilota donant pel cul als veïns, a l'hora de la migdiada, a qui als 6 anys apunten a solfeig, als 7 estava tocant instruments, i als 12 ja escrivia i composava, i tot això jo crec que sóc bastant igual. Intento donar el mínim possible amb la pilota ara però esta passió per crear coses sempre l'he tingut.

Abans parlàvem d'honestedat... intentes també ser honest amb aquell Èric crio després de tot el recorregut?
Tinc la sensació que per a mi la meua vida ha sigut, a l'hora de prendre decisions, molt fàcil, perquè quan tu tens clara una cosa la fas, encara que tothom estigui en contra eh? Que també em va passar. Jo vull ser músic, jo vibro amb la música, estic tot el dia amb la música, i t'encarriles cap allà. Llavors no ha sigut gens difícil ser honest amb mi mateix. He hagut de prendre decisions difícils, està clar, sobretot per les pressions socials o les convencions o la família, però per a mi ha sigut lo que havia de fer i ho sento així, sóc molt afortunat.

«Tinc la sensació que per a mi la meua vida ha sigut, a l'hora de prendre decisions, molt fàcil, perquè quan tu tens clara una cosa la fas»

Sempre hi ha als teus discos un component d'erotisme, de sensualitat. "Carícies", quina delícia, que bonic també veure el món des d'esta perspectiva subtil...
Bé, s'ha de perdre la por a sentir i a expressar-ho. Carícies parla de sentir fins al final, de si sents, sents, ves-hi, hi has d'anar, i a més a més és una de les cançons que segurament ha sorprès més, és una fusió estranya entre pop, segons com hagués pogut acabar sent un bolero, amb un punt fronterer ianqui, amb cert aspecte decadent que fa que tot siga més, fins i tot, prohibit, i m'agrada escriure sobre estes coses.

Un component ianqui que trobem també en altres peces, i saltem al Gonna be down down, que gairebé ens transporta d'alguna manera de l'Ebre al Mississipí...
És una expressió britànica que vol dir estar d'acord, però el so és molt ianqui, rhythm'n'blues, rock, molt de principis dels 70, amb l'harmònica, que mai havia posat harmòniques a discos meus, i estic molt content de com sona, del rotllo que té, del fons que tenen els músics, que és allò bo que té treballar amb grans músics.

A l'altra banda, "Preludi en fa menor", la fi de la passió per a tu és la fi de l'amor? la fi d'un camí comú? Sabries viure sense passió?
Jo crec que no, jo crec que ningú pot viure sense passió, la passió es pot treure per moltes coses, pel teu ofici, pels teus hobbies, a nivell de parella, per la vida... si no, és estar mort. I el "Preludi" explica una situació on a nivell de parella s'acaba però hi ha una estima i un amor que fa que li acabes desitjant a l'altra persona el millor i ho fas de tot cor, per tot el que has viscut. "I tu amor meu, salta a l'espai", i sigues feliç, comença una etapa nova i quedem-nos amb les coses bones que ha tingut, cosa que ha de ser molt difícil també.

Difícil i generós...
Sí, perquè al final som humans i sempre tenim recels, o reaccions fora de test, però l'amor en majúscules pot fer que quan s'acaba segueixis estimant i desitjant el millor, amb una forta abraçada.

Dins el riu Ebre, a Miravet. Foto: ACN

Tinc la impressió que amb "A favor d'on bufa el vent" et treus una espineta, no sé si personal i ben particular, o llences un missatge per a aquella part de la societat més hipòcrita. Potser és la cançó més amarga del disc?
És la cançó més amarga a nivell de to. És com aturar els peus a algú, li estàs dient ets un farsant, ets un bluf, ets un tio deslleial, que crec que és el pitjor que es pot ser, i en comparació de les altres cançons és el contrapunt. I està escrita a totes aquelles persones, que tots n'hem trobat a la vida i ens en seguirem trobant, que et prenen el pèl per interès, perquè els hi convé, s'apunten al cavall guanyador i fins i tot t'apunyalen, tots en coneixem alguna de persona així i ens fem pròpia la cançó molt ràpidament.

Els "cales" ràpid a estos o tardes i quan te l'adones ja te l'han pegat?
Cada vegada més ràpid però de tant en tant encara em colen algun gol.

"Blancaneu" és un cant a sortir dels pous vitals en què sovint nosaltres mateixos ens posem. Sortir del gris, i fer-ho sol, que és el més fotut, però com de complicat pot arribar a ser. Què creus que cal per sortir dels pous?
A més a més en concret esta cançó parla de l'addició a les drogues, a la cocaïna, d'algú molt proper a mi, que m'estimo molt, que va caure en una forta addicció, va haver d'internar-se en un centre, ho va fer voluntàriament que és el primer pas, cal intentar primer sortir del pou tu sol, perquè si no, mors, i amb la seua bona voluntat i amb l'ajut de tothom se'n pot sortir. I vaig escriure això just quan el van internar per dir-li: "tio, has de treure este gris existencial i tornar al regne dels colors, com t'he conegut tota la vida, has d'escapar de la temptació, ho has de normalitzar, i t'has de dixar ajudar i sense vergonya, perquè tots ens equivoquem, perdona't".

«Esta cançó parla de l'addició a les drogues, a la cocaïna, d'algú molt proper a mi, que m'estimo molt, que va caure en una forta addicció»

I acabes amb "Dona'm la ma", musicant Salvat Papasseit, o una manera preciosista de tancar el disc.
Sí, és un bonus track, un regal, una cançó gravada feia temps i que havia sortit en un treball d'homenatge a Salvat-Papasseit amb altres artistes catalans, on hi eren des dels Gossos, Gemma Humet, Blaumut, Txarango... cadascú vam musicar un poema a la nostra manera i jo no volia que caigués en l'oblit de la gent que va escoltar aquell treball, ho vaig recuperar i vaig pensar que seria un bon final a aquest disc La més bonica història perquè acabar amb un "Dona'm la mà, que anirem per la riba, ben a la vora del mar, bategant" és una declaració d'amor que al cap de 100 anys és actual i vigent i a més la mare de Salvat Papasseit ve de Miravet, o siga que tanquem el cercle.

Este disc el vas acabar de composar crec que abans que comencés esta pandèmia. Quines sensacions tens ara que puguen estar a la base de la inspiració per a un nou disc?
Saps què passa que ara estic vivint "La més bonica història" i les sensacions d'este disc, i estic les 24 hores del dia amb este refugi, és la meua teràpia. Jo vaig escriure això i ho estic gaudint i m'empapo de la energia esta i ho vull viure així. També és cert que durant el confinament, mentre no gravàvem, perquè no ens dixaven, entre el març i el juny, jo vaig escriure moltes coses, i això segurament acabarà veient la llum d'aquí a dos o tres anys, al pròxim disc, però encara he d'agafar perspectiva. Segurament ens influirà a tots en tots els sentits, emocional, social, econòmic, i ja t'ho diré quan ho hagi digerit. I si em permets per acabar demano a la gent que es mulle amb la cultura, per exemple en el cas d'un disc, que la gent el busque físicament, però dins del CDE hi ha uns llibrets preciosos, les lletres, el disseny i fotos de gent amb molta ànima i el so sempre és millor, i de passada col·laborem una mica més amb la cultura i sortim de les pantalletes que ens estan esclavitzant.